

РЕШЕНИЕ

№ 5584

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Радина Карамфилова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11903** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията (КПК), чрез главен. юрк. А. срещу Решение от 09.10.2024 г. по НАХД № 7424/2024 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № КПК-НП-42/23.04.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) на Р. С. С. е наложена административна санкция „глоба“ в размер на 1 600 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т.3 вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В жалбата на КПК се оспорва решението на СРС, с което НП е отменено, като счита същото за неправилно и незаконосъобразно. Посочва, че в АУАН и НП е дадено ясно, точно и пълно описание на нарушението и наказаното лице не е възпрепятствано да разбере в какво се изразява санкционираното деяние. Конкретно сочи, че СРС не е изследвал обстоятелствата и нормите, свързани с конкретната дата, на която е извършено нарушението, поради което е достигнал и до неправилен извод за съществен порок на процесното НП. Позовава се на разпоредбата на чл. 231, ал. 4 от ТЗ, съгласно която увеличаването и намаляването на капитала, преобразуването на дружеството, изборът и освобождаването на членове на съветите, както и назначаването на ликвидаторите имат действие от вписването им в търговския регистър. Цитира съдебна практика по сходни казуси. Искането до съда е за отмяна на

обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди НП.

Касаторът, редовно уведомен за с.з., се представлява от юрисконсулт А., която поддържа жалбата и моли решението на СРС да бъде отменено, а НП да бъде потвърдено по съображенията изложени в жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, чрез адвокат М., счита жалбата за неоснователна, поддържа отговора на последната и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

СГП изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XXV-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XXV-ти касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение, въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено следното:

При направена проверка на 28.02.2024г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) да подават декларации за имущество и интереси по чл.51, ал.1, т.1-7, т.10 вр. чл.52 , ал.1, т.3 от ЗПК (в едномесечен срок от освобождаването на публична длъжност), е установено, че Р. С. като член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД, не е подал в законоустановения срок до 19.02.2024г. финална декларация за имущество и интереси срок.

Административно наказващия орган е приел в АУАН, че след като обстоятелството относно освобождаването от длъжност на лицето Р. С. е вписано в ТР на Ю. на 17.01.2024г. именно от тази дата тече задължението му за подаване на финална декларация за имущество и интереси, във връзка с което е ангажирана и административно наказателната отговорност на ответника по касация и му е наложена процесната глоба.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, като е отменил наказателно постановление № (НП) № КПК-НП-42/23.04.2024 г., издадено от председателя на КПК, като издадено в нарушение на чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 .2 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Първоинстанционния съд е съобразил, че при издаване на АУАН и процесното

НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилно посочване на датата на извършване на нарушението. Отмяната на наказателното постановление е мотивирана с допуснато съществено процесуално нарушение от страна на актосъставителя по време на съставяне на АУАН, относно датата на извършване на нарушението, като според състава на въззивната инстанция, както в АУАН така и в НП липсва яснота относно това, на коя дата точно е извършено процесното нарушение.

Така постановеното решение е правилно.

Настоящият касационен състав споделя направените от СРС изводи за липсата на яснота именно относно датата на извършеното от Р. С. нарушение, което е съществено и винаги безусловно води до отмяна на наказателното постановление само на това основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, Р. С. като субект на ЗПК е следвало да подаде финална декларация за имущество и интереси в срок до един месец след освобождаването му. Видно от доказателствата приложени по делото, С. е бил член на съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД, като отношенията между тях са били уредени с договор. Видно от чл. 10, ал. 2 от Устава на „Образование и наука“ ЕАД мандатът за членовете на Съвета на директорите е тригодишен. На 09.09.2020г. между министъра на образованието и науката, в качеството му на упражняващ правата на едноличен собственик на капитала в „Образование и наука“ ЕАД и Р. С. е сключен договор за управление с № Д 01-235 от 09.09.2020г., с предмет „Да упражнява правата и изпълнява задълженията на член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД. Съгласно чл. 2 от договора, същият е със срок на действие 3 години, считано от вписването му в ТРРЮЛНЦ. На 25.09.2020 г. лицето Р. С. е вписан в ТРРЮЛНЦ. С Протокол № 0718-17/28.11.2023 г. от проведено заседание на едноличния собственик на капитала на „Образование и наука“ ЕАД, Р. С. е освободен като член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД и договорът му за управление е бил прекратен. АНО е приел, че датата на освобождаването му от длъжност като член на Съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД следва да се счита датата на вписване на обстоятелството в ТРРЮЛНЦ – 17.01.2024 г.

Както беше посочено и по-горе изискването на закона съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. С чл. 49, ал. 1, т. 2 е, че лицето е задължено да подаде финална декларация в едномесечен срок от датата на освобождаването му, която в конкретния случай е именно датата на, която е било проведено заседание на едноличния собственик на капитала на „Образование и наука“ ЕАД и Р. С. е бил освободен като член на Съвета на директорите респ. договорът му за управление е бил прекратен – 28.11.2023 г, а не както е приел АНО – 17.01.2024 г. (датата на вписване на обстоятелството в ТР).

Неизписването или грешното изписване на датата на извършване на нарушението е съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на наказателното постановление. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, при описанието на нарушението, следва да се посочи и датата, на която е извършено същото. Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН /чл. 42, т. 3 от ЗАНН/, така и на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН/. Правилното посочване на датата на извършване на нарушението е съществен реквизит на всяко едно наказателно

постановление, защото от датата на извършване на нарушението започват да текат както сроковете по чл.34 от ЗАНН, така и сроковете по чл.80 и 81 от НК. В оспореното НП не може да се установи датата на извършване на нарушението, което поставя не само съда в невъзможност, но и нарушителят да разбере кога точно и в какво се е изразило нарушението. Именно поради това, следва да е правилно конкретизирана датата на извършване на действието, което органа е приел за нарушение за закона. В случая, неяснотата по отношение на датата на вмененото на ответника нарушение, безспорно е накарнала правото на защита на лицето от една страна, а от друга възпрепятства възможността съдът да упражни редовен контрол за законосъобразност на процесното НП.

Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В АУАН и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да бъдат описани всички фактически елементи от състава на нарушението и да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. Посоченият порок не може да се санира в съдебната фаза, тъй като е било нарушено правото на защита на наказаното лице. Този реквизит е съществен, тъй като както бе упоменато в решението по-горе е и определящ по отношение на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН и давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Датата на извършване също така е индивидуализиращ белег на нарушението. Следователно, липсата на правилно определена дата в съдържанието на АУАН и наказателното постановление винаги безусловно е съществено нарушение на административно- производствените правила, което води до отмяна на наказателното постановление на процесуално основание без да се разглежда спора по същество и с оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не следва да се обсъждат останалите наведени доводи в жалбата относно това има ли нарушение на разпоредбите, посочени в НП и в АУАН. След като е достигнал до тези правни изводи СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски на ответника по касация и същата следва да бъде уважена в претендирания размер, съобразно представения списък на разноските, а именно в размер на 552 лв. (петстотин петдесет и пет лв.) заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна помощ и съдействие с № 1448/19.09.2024 г. и Фактура с № 1608 от 20.09.2024 г.

По посочените съображения, касационният съд намира, че обжалваното решение на Софийския районен съд като правилно следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, XXV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.10.2024 г. по НАХД № 7424/2024 г. по описа на СРС, НО, 6 с-в

ОСЪЖДА КПК да заплати на Р. С. С. разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 552 лв. (петстотин петдесет и пет лв.)

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: